

Revederi la Operă cu... „O SCRISOARE PIERDUTĂ”

(Grigore Constantinescu – 25 octombrie 2016)

Caragiale, autor de literatură inspiratoare pentru spectacolul de operă, stabilește o paralelă componistică valabilă și continuă a creației originale, subiect ce aparține domeniului istoriei culturii românești. Evaluarea titlurilor împodobite cu muzică dovedește seriozitatea abordărilor, fiecare compozitor propunând soluții, variante și opinii în relația cu cuvintele scrise, în care intervenția autorului de libret condiționează noua arhitectură potrivită cu proiectul destinat teatrului muzical.

Pentru oricare dintre aceste proiecte inspiratoare, Ion Luca Caragiale se autodefinește, mărturisind posibila sa înrudire cu arta sunetelor: „Particularități: Meloman, ureche, memorie și gust muzical bine dezvoltate”.

În privința compozitorului Dan Dedi, revenirea la genul operei, a patra oară, nu este o recidivă. „O scrisoare pierdută” oglindește cu măiestrie înconfundabilă zborul fantezist al inspirației în recrearea unei lumi românești, pline de viață și de modele valabile cultural, social și politic pentru noi, cei de astăzi. De aici și rezultatul unui efort creator considerabil, care a fost răsplătit în grabă cu abandonul spectacolului, timp de patru ani după premiera absolută (decembrie 2012 - noiembrie 2016). Poate că atractivitatea și actualitatea abordării comediei caragialene vine și din strategia pregătirii premierei în vecinătatea campaniei electorale ce se finaliza tot în luna decembrie, presupunând o serie lungă de evenimente ce nu pot fi oprite, chiar dacă, dintr-o perspectivă sau alta, sunt sau nu pe placul privitorilor de orice fel, pedeliști, peneliști, liberali, useliști, udmeriști... Regizoral, distribuția alcătuită de Ștefan Neagrău, el însuși în dublă acțiune aici și ca libretist, răspunde cât de mult cerințelor muzicii, evitând mimetismul tradițional al montărilor comediei inspiratoare. Grafia registrației ascultă, pentru regizor, de legile operei, convingându-ne sau nu dacă s-a ales bine interpretul... interpreții.

Pornind de la excelența dirijorală viguros temperamentală a lui Tiberiu Soare, în premiera absolută și reluarea de acum, adăugând pe maestrul de cor Daniel Jinga, imaginea scenografică creată de Viorica Petrovici, mișcarea și coregrafia semnată de Florica Stănescu, „O scrisoare pierdută” este un simbol al „timpului regăsit și adus în contemporaneitate”. Cum ne spune Tiberiu Soare în programul de sală: „Caragiale al meu era convins că arta este un antidot pentru prostie”. Este și explicația reluării acestei capodopere românești a secolului XXI, după ce fusese înlăturată de pe afișul Teatrului, revenind cu un succes entuziasmant de public datorită inițiativei directoarei generale a Operei Naționale București, Beatrice Rancea.

În concluzie, gândim, referitor la Dan Dedi, că va continua să urmeze, ca creator, un drum mai lung, în care compozitorul lansează trasee multiple, descoperind în operă, ca gen, o lume diversă, cu mereu alte posibilități de dramaturgie muzicală, simfonism, diversitate de stiluri și limbaje. „O scrisoare pierdută” este, pentru compozitor, miracolul întâlnirii cu I.L. Caragiale, dramaturg și scriitor care știa că, în măiestrie, uitarea nu există, indiferent de clipa care trece.